

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 253

гр. София , 02.03.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в закрито заседание на втори март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова
Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

като разглежда докладваното от Маргаритка Шербанова Въззивно частно наказателно дело № 20211000600218 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.440, ал.2, вр. Глава 22-ра от НПК.

Образувано е по жалба на представителя на Началник на Затвора гр. София, съгласно Заповед № Л-91/06.04.2020 г. – инспектор М. М. срещу Определение от 26.01.2021 г., постановено по ЧНД № 176/2021 г., по описа на Софийски градски съд. С това определение съдът е постановил условно предсрочно освобождаване на осъдения И. Х. Х., с ЕГН *****, от неизтърпяната част от наложеното му наказание „лишаване от свобода“ за срок от 3 /три/ години и 6 /шест/ месеца, което търпи по НЧД 5026/2015 г. на СРС, НО, 7-ми състав измежду наложените му такива по НОХД № 11375/2012 г. по описа на СРС и по НОХД № 1641/2013 г. по описа на Специализирания наказателен съд, което към датата на постановяване на обжалваното определение определение – 26.01.2021 г. е в размер на 1 /една/ година 1 /един/ месец и 10 /десет/ дни.

Доводите на представителя на затворническата администрация, оспорващи атакуваното определение, като неправилно, необосновано и немотивирано се свеждат до това, че макар и да е налице първата кумулативно дадена предпоставка в чл.70 от НК – изтърпяно повече от половината наказание /2 години, 3 месеца и 24 дни/ от осъденото лице, не е налице втората такава, а именно данни за поправяне на лицето в рамките на пенитенциарното заведение.

Доказателствата за поправянето, според жалбоподателя, се установяват от оценката на осъдения по чл.155 от ЗИНЗС, работата по индивидуалния план за изпълнение на присъдата по чл.156 от същия закон, както и всички други източници на информация за поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието. Всичко това следва да

свидетелства за съзнателно поправяне на затворника, а не да цели привидно изпълнение на критериите за условно-предсрочно освобождаване.

Приложените по делото доказателства /становищата и оценките на затворническата администрация, в т.ч. и докладът от инспекторът СДВР/, не подкрепяли формирания у първоинстанционният съд извод, който се базирал само на доклада на инспектор СДВР, без да се отчетат задължителните становища на администрацията на Затвора гр.София, изложени съгласно чл.437 ал.3 от НПК.

Според жалбоподателя, съдът коментирал избирателно доклада на инспектор СДВР, като кредитирал само положителните му елементи, без да обсъжда останалите доказателства по делото. Макар и да била налице позитивна тенденция по отношение на осъденото лице, то не било установено трайно и необратимо поправяне на осъденото лице, но това обстоятелство не било коментирано от съда.

Жалбоподателят сочи, че оценката на риска от рецидив и вреди, изготвена на основание чл.155 и чл.156 от ЗИНЗС, се изготвя на база на извършеното правонарушение, криминално минало, характер и тежест на извършените правонарушения, както и други обстоятелства, които към произнасяне на първоинстанционния съд са с непроменени първоначални стойности. Декларирането на мотивация за промяна, също не обосновава извод за приложението на чл.70 от НК, без категоричната подкрепа на останалите събрани в хода на производството доказателства.

Сочешите положителна промяна у осъденото лице, по време на изтърпяване на наказанието, обстоятелства - награждаван на основание чл.98, ал.1 от ЗИНЗС с цел стимулиране на положителното поведение и участие в трудова дейност не били достатъчно доказателство за поправянето му. Доброто поведение на осъдения в пенитенциарното заведение било дължимо, съгласно чл.96 и чл.97 от ЗИНЗС и ППЗИНЗС.

Поправянето, според жалбоподателя, е завършен превъзпитателен и самопревъзпитателен процес, в който осъденият да е изградил отрицателно отношение към извършеното от него, да показва съзнание за неговата укоримост, сам да осъжда това, което е сторил, и да е показал, че това поведение няма да рецидивира. В случая тези обстоятелства не били налице предвид отношението му към извършените правонарушения с висока степен на обществена опасност и средния риск от вреди за обществото, поради което и визираните в чл.36 от НК цели не били изпълнени.

С оглед изложеното, моли за отмяна на обжалваното определение на Софийски градски съд, с което е постановено условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наказанието „лишаване от свобода“ на И. Х. Х..

Против жалбата на представителя на Затвора гр.София, е постъпило становище от защитника на осъдения Х. – адв. Н. Ш., в което се твърди неоснователност на същата. Защитникът твърди наличието и на двете, визирани в чл.70 от НК, предпоставки за условно

предсрочно освобождаване на осъдения Х.-изтърпяно повече от половината от наказанието и налични доказателства за поправянето му /работи, не е наказван, награждаван, участвал в обучителни, квалификационни и спортни дейности/. Твърди, че съдът е съобразил всички доказателства по делото и правилно извел, отношението на Х. към противоправните деяния, желанието за интеграция в обществото и за полагане на грижи за семейството му. Не на последно място съдът преценил наличието на доказателства по смисъла на чл.439а от НПК съдържащи се в личното досие на лицето във връзка с изтърпяване на наказанието.

Според защитника жалбата е бланкетна и написана „по принцип“ и в нея липсвала конкретика по отношение на осъденото лице Х.. Тя била и вътрешно противоречива и неаргументирана. Възразява срещу изложеното от жалбоподателя, че освен доклада на инспектор СДВР, значение за УПО имало и становището на администрацията на Затвора в гр.София, защото Началникът на затвора нямал никакви преки впечатления от поведението на осъдения Х., който пък бил преместен в Затворническо общежитие в село Казичене. Моли за потвърждаване на определението на Софийски градски съд.

Софийски апелативен съд, като разгледа доказателствата по делото и доводите в жалбата прие следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения.

За да постанови определението си, първоинстанционният съд неправилно е преценил фактите - предмет на разглеждане, поради което и изводите му по приложението на материалния закон са неправилни и не се споделят от въззивния съд.

Осъденият И. Х. Х. изтърпява наказание 3 (три) години и 6 (шест) месеца лишаване от свобода при първоначален „общ“ режим, постановено с определение от 24.09.2015 г. по НЧД № 5026/2015 г. на Софийски районен съд, влязло в сила 10.10.2015 г., с което, на основание чл.25, ал.1, ал.4, вр. чл.23, ал.1 от НК, му е определено едно общо най-тежко наказание, измежду наложените му с присъда по НОХД № 11375/12, на СРС и по НОХД № 1641/2013 г. на СпНС, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 3 години и 6 месеца, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим в затворническо общежитие от открит тип.

С това определение, на основание, чл.23, ал.2 от НК, към определеното на И. Х. Х. общо най-тежко наказание, са присъединени и наказанията „лишаване от право да заема държавна или обществена длъжност“, „да упражнява професия или дейност, свързани с материална отчетност“, за срок от 3 /три/ години, както и наказанието „конфискация“ на ½ от имуществото, принадлежащо на осъдения Х., наложено му по НОХД № 11375/2012 г. на СРС и наказанието „глоба“ в размер на 10000 лева, по НОХД № 1641 от 2013 г. на СпНС.

На основание чл.59, ал.1 от НК, е приспаднало и предварителното задържане на осъдения Х., както следва: от 12.07.2012г. до 21.02.2013г. по НОХД № 1641/13г. на СпНС и

от 27.06.2011 г. до 24.02.2012г. по НОХД № 11375/12г. на СРС. Приспаданото е и времето, през което Х. е бил с МНО „домашен арест“, от 21.02.2013г. до 25.07.2013г. по НОХД № 1641/13г. на СпНС, и от 25.02.2012г. до 31.10.2012г. по НОХД № 11375/12г. на СРС.

С постановление от 25.08.2020 г. на СРП, е приспаданото, на основание чл.60, ал.1 от ЗЕЕЗА и чл.59, ал.1 от НК, времето от 19.08.2017г. до 27.09.2017 г., през което осъденият Х. е бил задържан във връзка с изпълнението на наказанието му по НОХД № 11375/2012г. на СРС-НО, 7-ми състав.

Към 26.01.2021 г., съгласно представената справка, осъденият Х. е изтърпял фактически – 02 години, 03 месеца и 24 дни, в т.ч. пр.арест 1 година, 9 месеца и 12 дни; от работа – 26 дни - всичко - 2 години, 4 месеца и 20 дни. Остават 01 година, 01 месец и 10 дни.

Формално, осъденият е изтърпял фактически повече от една втора от наказанието си, което е едно от изискванията на закона, за да се постанови условно предсрочно освобождаване. Другото кумулативно изискване на закона обаче е по отношение на осъдения да са налице доказателства за поправянето му, респективно – да се е поправил.

От данните по делото се налага извод, че осъденият не може да се ползва от привилегията на предсрочното условно освобождаване.

Независимо, че в делото се съдържат доказателства за положен от осъдения труд по време на изтърпяване на влязлата в сила присъда, който според настоящата инстанция е спорадичен, с оглед краткотрайността му, липсват каквито и да било други доказателства, че лишеният от свобода работи за коригиране на поведението си и това е така, защото макар и осъденият Х. да участва в обучителни, квалификационни и спортни дейности, физически това не е възможно, тъй като осъденият Х. е постъпил в ЗООТ Казичене едва преди седем месеца -на 14.07.2020 година. Т.е., за разлика от първоинстанционният съд, настоящата инстанция намира, че не са налице визираните в чл.439а от НПК доказателства за поправянето на Х., поради липса на физическо време за това. Именно в тази връзка е и изложеното в доклада, че „е налице известен напредък – добро поведение и започнал процес на поправяне... Видно от оценката на риска от рецидив на л.св. Х., която към момента не е редуцирана, поради краткия престой в затвора и неизпълнение плана на присъдата, като остават зони с изразени дефицити...“ и в това изложение САС не намира никакво вътрешно противоречие, за разлика от СГС и твърдението на защитника на осъденото лице.

Изготвеният за него първоначален доклад по чл.155 от ЗИНЗС /който е и единствен, поради краткия престой на Х. в пенитенциарното заведение/, съдържа данни за ниски, но към средните стойности на риска от рецидив, оценени с 38 точки, като са фиксирани четири проблемни зони по които да се работи, а именно, процесното осъждане; отношение към правонарушението; управление на финансови доходи; риск от сериозни вреди.

При осъдения, рискът от рецидив макар и нисък, не е хипотетичен, а реален, предвид високата степен на обществена опасност на извършеното от Х. престъпление и последващото му укриване, наложило издаването на ЕЗА, което говори за голяма възможност от ново престъпно деяние. Отражено е в доклада, че рискът от вреди за обществото и за самия Х. е среден, изведен от отношението му към правонарушението и този риск от вреди е вероятен. Макар в определението си проверяваният съд да излага доводи за наличие и на двете предпоставки за условното предсрочно освобождаване на Х., визирайки доброто му поведение, участие в трудови, образователни, обучителни, квалификационни или спортни мероприятия, в действителност липсват доказателства за отношение у лишения от свобода към факторите, които са го довели до осъждане, като омаловажава стореното от него.

Визираните в атакуваното определение добро поведение и дисциплина от страна на Х. в пенитенциарното заведение, настоящият въззивен състав не определя като доказателство за поправянето му, тъй като такова поведение и дисциплина са дължими от намиращите се там лишени от свобода лица, съгласно изискванията на ЗИНЗС и ППЗИНЗС, за неизпълнението на които са предвидени съответните санкции, а полагането на труд е в негов интерес, предвид зачитането на изработените дни за изтърпiani. Освен това видно от приложеното копие на план на присъдата, мероприятията по изпълнение на присъдата не са усвоени в пълен обем, още повече, че, макар и изтърпяващ присъдата в ЗООТ Казичене, първоначалният му „общ“ режим на изтърпяване на присъдата, не е заменен в по-лек. Следва да се има предвид и факта, че за времето, през което осъденият е търпял МНО „задържане под стража“ по двете цитирани по-горе присъди, за периодите от 12.07.2012г. до 21.02.2013г. и от 27.06.2011г. до 24.02.2012г., както и с МНО „домашен арест“ за периодите от 21.02.2013г. до 25.07.2013г. и от 25.02.2012 г. до 31.10.2012 г. и от 19.08.2017г. до 27.09.2017 г., с него не се е работило по ресоциализацията му, но това време е приспаднало от определения за изтърпяване срок на наказанието „лишаване от свобода“.

С оглед изложеното, настоящият съд намира, че извода на първостепенният съд за наличието на предвидените в чл.70, ал.1 от НК две предпоставки за условното предсрочно освобождаване на осъдения от изтърпяване на остатъка от наказанието му е неправилен.

Не са налице убедителни доказателства за поправянето на осъдения и това е така, не само предвид посочените стойности на риска от рецидив в размер на 38 точки, показващи все още нередучирането му в посока снижаване, а и поради факта, че у Х. липсва изградена критичност към криминалното му поведение, изразяващо се в незначитане в необходимата степен правата на другите хора в обществото, както и демонстрираната му висока, но формална мотивация за промяната му. Доказателство за такова формално поведение е укриването на И. Х. в Кралство Испания, след осъждането му за тежко умишлено престъпление по чл.212, ал.4, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК и обявяването му за международно издирване, поради което е издадена ЕЗА от СРП, по прокурорска преписка № П-303/2015 година.

Неправилно при това положение, първоинстанционният съд е приел, че са налице основания за постановяване на условно предсрочно освобождаване спрямо осъдения И. Х. Х..

С оглед изложеното, настоящата инстанция намира атакуваното от процесуалния представител на началник на Затвора-София определение за неправилно и незаконосъобразно, поради което същото следва да бъде отменено.

Водим от гореизложеното и на основание чл.345, ал.2 от НПК, настоящият състав на Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение от 26.01.2021 г., на Софийски градски съд по ЧНД № 176 от 2021 по описа на същия съд.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на И. Х. Х., ЕГН *****, за условно предсрочно освобождаване от неизтърпяната част от общото наказание „лишаване от свобода“, в размер на 3 /три/ години и 6 /шест/ месеца, наложено му с определение по НЧД 5026/2015г. на СРС, НО-7 състав, измежду наказанията му по НОХД № 11375/2012г. по описа на СРС и по НОХД № 1641/2013г. по описа на Специализирания наказателен съд, в размер на 1 /една/ година, 1 /един/ месец и 10 /десет/ дни.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____